

Chuyện Thất Tình

Nếu nói rằng: tôi chưa bị thất tình lần nào thì khó ai tin được. Mà nói ngược lại, tôi bị thất tình lia chia, đụng đâu bể đó thì lại hoá ra mình khoe khoang thái quá chăng? Và lại, ý nghĩa của thất tình cũng tùy theo mỗi người mà thay đổi. Có người thấy trái tim mình, tự nhiên, rướm máu khi nhìn thấy cô bồ của mình đi chơi với ông anh họ của nàng; Lại có anh tận mắt thấy người yêu lên xe bông mới chịu tin ... yêu là khổ! Đấy, Thật là khó ăn khó nói biết đường nào!

Biết khó là vậy, nhưng nếu không kể chuyện tình thứ nhất thì sẽ không có cơ hội kể những chuyện tình kế tiếp. Bởi vậy, hôm nay, tôi xin ngậm bồ hòn làm ngọt, lấy nụ cười của thiên hạ làm trọng mà quên đi "niềm đau chôn dấu" bao lâu để nhắc lại lần đổ vỡ thứ ... một!

Trước khi gặp nàng, tôi sống rất hồn nhiên. Trong khi các bạn tôi mãi vui chuyện bồ bịch, tôi vẫn còn ham đọc truyện hình, nuôi cá xiêm và gà chọi! Buổi trưa, sau khi tan học, tôi chạy vội về nhà để ngắm đàn cá xiêm mới sinh bơi lội trong hồ, hay đứng ngắm người nhìn tướng tá của mấy con gà chọi. Cứ một hai hôm, tôi tìm đến những nơi nước tù để hốt lăng quăng, bo bo về nuôi cá, hay mò tới những chỗ đất ẩm ướt để đào kiếm những con giun đủ màu sắc cho mấy con gà chọi háu ăn. Hôm nào trời nắng rất, tôi lôi mấy con gà chọi ra vặt lông cổ, lông đùi, lông ức rồi bôi nghệ đã được ngâm với rượu vào đó, để làn da trở nên săn cứng, đỏ chói. Gặp hôm trời mưa, không ra ngoài được, tôi nằm đọc truyện hình, rồi ngủ khò thẳng cẳng! Cuối tuần, tôi qua trại gà gần nhà để xem đá gà và nghe các cụ nói chuyện về tướng gà, các giai thoại về gà!

Cũng thảnh thơi, trong nhóm có thằng thất tình hay mới mở màn tán tỉnh ai đó, thế nào nó cũng rủ tôi ra tiệm cà phê gần nhà để giải bày tâm sự! Chẳng phải tôi hay ho gì, mà vì tôi là đứa khờ dại nhất bọn, lại ít ăn ít nói nên nó có nói hươu nói vượn, tôi cũng cho là phải! Nói thật là tôi rất khổ sở khi phải ngồi nghe nó kể lể dài dòng về chuyện tình cảm lằng xẹt, nên phải ừ theo để nó vui lòng mà sớm buông tha cho tôi. Và để có thêm can đảm, kiên nhẫn, tôi đã tự coi việc ngồi nghe như một cái giá phải trả cho ly đá chanh nó đã gọi cho tôi, và hơn thế nữa, là một việc làm từ thiện, để đức sau này vậy!

Lúc đó, tôi chỉ có một giấc mơ đơn giản là trong đám gà chọi của tôi sẽ có một con thật chiến, đá trận nào thắng trận đó. Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa. Rồi ra thiên hạ sẽ biết đến tôi, sẽ dụ tôi bán lại con gà đó. Dĩ nhiên là tôi sẽ bán nó với giá cắt cổ! Tôi sẽ nổi tiếng là triệu phú nhỏ tuổi nhất thế giới! Tôi sẽ trích ra một số tiền nhỏ để mua thêm gà, cá xiêm về nuôi. Số tiền còn lại, tôi sẽ đưa hết cho Bồ Mẹ tôi. Chắc Bồ Mẹ tôi mừng lắm. Từ nay, hai ông bà nghỉ làm, ở nhà hưởng phước với con cháu!

Nếu chả may, trong đám gà chọi của tôi không có con nào ra hồn thì vẫn còn đàn cá xiêm. Tôi chờ chúng lớn, rồi đem ép. Cứ hai con sinh ra 100 con, rồi từ 100 con sẽ ra 5000 con, rồi từ 5000 sẽ ... Dần dần, tôi sẽ trở thành chủ trại cá! Thiên hạ sẽ ùn ùn kéo tới trại cá của tôi để mua. Tôi sẽ bán rẻ để câu khách! Nếu kẹt lắm, thì tôi bán một tặng một cũng giàu như điên. Nhờ vào việc bán cá, tôi sẽ đủ tiền ăn học cho tôi, cho mấy đứa em tôi đến khi thành Bác Sĩ hết!

Giấc mơ của tôi hiền lành, đơn sơ là vậy! Tôi âm thầm nuôi dưỡng nó theo thời gian, và tôi đã nhìn thấy giấc mơ đang thành hình theo sự lớn dậy của đàn cá xiêm, đám gà chọi! Thế mà đến khi cá lớn vừa tầm để bán, gà chọi sẵn sàng để xỏ độ lần đầu thì tôi lại bỏ dỡ, quăng đi tất cả để chạy theo một giấc mơ khác, không dính dáng gì tới tiền bạc: Tình yêu!

Rồi nàng đến! Năm ấy, có lẽ, nàng mới 14 tuổi. Tôi đoán vậy thôi, chứ ai lại tò mò hỏi tuổi phụ nữ bao giờ! Nàng học cùng trường, và sau tôi hai lớp. Nàng không có khuôn mặt trái xoan, sóng mũi dọc dừa thẳng đuột. Cũng không có đôi môi hình trái tim hay má lúm đồng tiền. Mái tóc nàng không dài và không óng mượt như mây chiều. Tóm lại, nhan sắc nàng không mặn mà sắc sảo như những nhân vật nữ được tả đi tả lại trong các tiểu thuyết lãng mạn! Nhưng nàng có một nụ cười thật ngọt, thật chết người. Mỗi khi nhìn nàng cười, tôi thấy hồn mình lảng lảng, bay bổng như bị say ... ngọt. Và, như một

con ruồi hấu ăn, tôi đã bị chết giấc trên môi nàng!

Tôi không mê nàng ở lần gặp gỡ đầu tiên. Đúng ra, trước đó, tôi đã gặp nàng nhiều lần; Có lần tôi thấy nàng ăn quà vặt với mấy đứa bạn; Lại có khi tôi nghe nàng to tiếng với đám con trai đại mồm đại miệng, nói đưng chạm đến nàng. Những lúc đó, tôi thấy nàng không nhu mì tí nào! Nhưng tới một hôm, tôi nhận ra nàng khác hẳn, không như mọi ngày đã qua. Tự nhiên nàng đẹp ra, dễ thương lạ lùng! Tôi quên bém đi tất hay ăn quà vặt, và tính ăn thua đủ với đám con trai cùng trường của nàng. Tôi cho là nàng đẹp nhất, hiền ngoan nhất thế giới, mặc dù đám bạn tôi quả quyết rằng nàng vẫn như ngày nào! Tôi chả thèm nghe chúng nó, con tim tôi có lý lẽ riêng của nó!

Cũng từ ngày đó, tôi sợ gặp nàng. Giờ ra chơi, trong sân trường, gặp nàng là tôi né. Nàng có mặt ở đâu thì chỗ đó nhất định không có tôi. Đám bạn ma lạnh của tôi, sau mấy lần thấy việc lạ lùng vậy, mới nghĩ cách trêu tôi. Chúng nó xô đẩy, lôi kéo tôi tới trước mặt nàng, rồi nói là tôi có chuyện muốn nói với nàng. Nhìn con mắt trợn trừng vì ngạc nhiên và cái miệng cong lên của nàng, tôi ... sợ hết hồn, mặt cắt không ra một giọt máu. Giời ơi, giữa lúc bồn loạn đến thế, linh hồn muốn rời khỏi xác mà tôi vẫn thấy nàng đáng yêu. Vậy là tôi đã hết thuốc chữa, yêu quá mất rồi. Trên thế gian này, chả còn bùa ngãi nào cứu tôi được nữa.

Đám bạn ma lạnh bắt tôi diễn kịch câm vài lần như vậy, thì tôi điên lên. Tôi mắng chúng nó rằng: "Sự chúng mày, bạn bè thân thiết lâu năm, thế mà vì gái mà hại nhau ra mặt! Từ rày, đừng có bắt ông nghe chuyện chúng mày nữa nhé ." Tôi dọa dẫm chơi chơi vậy, thế mà chúng nó lại đâm ra sợ! Nói nào ngay, mắng mỗ đám bạn ra trò, nhưng lòng tôi lại cảm ơn chúng nó ra riết! Vì, qua mấy màn kịch câm, tôi nghĩ là nàng đã biết tôi đang rình rập, âm thầm yêu thương nàng! Để tỏ lòng thành, sau mỗi lần được diện kiến long nhan của nàng, thì tôi đãi chúng nó một châu cà phê!

Cứ thế, đãi đãi đám bạn thì tôi phải đập vỡ con heo đất, lượm lật tiền cắc, nhưng chỉ đủ một châu cà phê. Đám bạn của tôi, thằng nào cũng nghèo ra mặt, hằng ngày để tính đến thương mà khi được mời thì trở nên khó tính tợn! Chúng chê cà phê quán cóc không ngon, uống vào chỉ tổ đi ... nhà nhỏ. Thuốc lá hiệu Ruby thì chúng nó cần nấn là không có đầu loc., làm nóng cả ngón tay kẹp, mùi vị lại khét lẹt khó chi.u. Mọi ngày thì cả đám chung nhau một điếu thuốc mà ra quán thì làm phách, mỗi thằng một điếu! Có lẽ, cô nhỏ chạy bàn khá xinh đã khiến chúng nó thay đổi chẳng? Người ta bảo là "cam trồng ở Tần thì ngọt mà đem trồng ở Tấn thì chua", là thế chẳng ?

Tôi dư biết chúng nó thì nhau đốt tiền của tôi. Tôi xót ruột lắm, nhưng vì tình yêu nên có "chết ở trong lòng một ít" thì cũng chả sao! Tôi thì chả sao rồi, nhưng đàn cá xiêm của tôi thì có sao thâ.t. Tội nghiệp chúng, từ ngày biết yêu, tôi lười biếng đi hót lăng quăng nên chúng thiếu ăn đã rú nhau ra đi từng con mỗ.t. Còn đám gà chọi của tôi thì thảm thương hơn: mầu da phai lạt dần, mất đi vẻ sung sức ngày nào. Tôi, lại vì ham học hỏi kinh nghiệm yêu từ đám bạn đã bán đi con gà chọi ưng ý nhất để lấy tiền chiêu hiền đãi sĩ. Tưởng trong đám bạn, có ông mãnh nào đó chỉ cho tôi cách tỏ tình chắc ăn. Ai dè, tiền mất tật mang, chả có anh nào đã qua một lần tỏ tình cả! Cuối cùng, tôi xài cách tỏ tình cũ rích là viết thư!

Mèn ơi, viết thư tình khó hơn là làm đơn kiện tụng! Mặc dù tôi được điểm cao ở những bài luận văn tả người tả cảnh, hay những bài bình giải trong lớp, thế mà khi đối diện với trang giấy bờ-luya, tôi chả biết viết gì sau câu mở đầu "Một tối mùa thu, lá vàng bay bay". Qua mấy đêm thức trắng con mắt mà lá thư chưa đi đến đâu, tôi đành bỏ tiền ra mua cuốn sách "Những Bức Thư Tình hay Nhất Thế Giới" về, rồi mượn đỡ những câu văn bóng bẩy của ông này, bà kia từ cuốn sách mà ghép lại thành bức thư tình hay ... nhì thế giới!

Thư viết xong đã lâu, để trong cặp đi học mỗi ngày mà tôi vẫn chưa tìm ra người trao tận tay nàng. Dĩ nhiên, người đưa thư không phải là tôi rồi! Tôi yêu nàng lắm, nhưng bắt tôi đưa thư tận tay nàng thì tôi chả dám! Tôi lại không muốn gửi bằng Bưu Điện, vì sợ mùi dầu thơm của lá thư tan loãng khi đến tay nàng, và nếu lá thư lọt vào tay Ba Mẹ nàng thì có mà chết dờ. May thay, trong lúc khó khăn đó thì xuất hiện một Kinh Kha, một thằng bạn bạo mồm bạo miệng, tình nguyện làm chuyện nguy hiểm này. Nó quả quyết với tôi là nó đã từng làm chuyện này nhiều lần. Và như lệ cũ, tôi phải bán con gà chọi ưng ý thứ hai, để lấy tiền đãi ông Kinh Kha này một châu cà phê coi cho được, gọi là tiễn người đi! Trước khi trao lá thư tình đầm dầu thơm cho Kinh Kha, tôi đã cẩn thận viết tên mình xuống phía dưới hàng chữ "Người yêu em say đắm" thay vì ký tên ngoằn ngoèo, vì sợ ông Kinh Kha này nhân vợ lá thư đó là của

Ông.

"Thư gửi đi mấy tuần, đợi hồi âm không thấy", tôi sốt ruột mới hỏi Kinh Kha thì chàng thề sống thề chết là đã trao tận tay nàng. "Nếu mày không tin tao, thì viết lá thư khác, tao sẽ đưa cho nàng mà không thêm tính tiền! Lần này, tao sẽ nắn nì nàng ký xuống tờ giấy biên nhận đảng hoàng, để làm bằng với mày!" Nghe chàng Kinh Kha nói lời thành khẩn đến vậy, và tôi sợ nó đem chuyện này nói khắp trường thì què quía, nên tôi tin nó ngay. Sau đó một tuần, buổi sáng, khi tôi ngồi trong lớp mà tâm hồn ngoài cửa sổ, đang mơ mộng thì có giấy mời xuống văn phòng Giám Thị của trường. Tôi lo lắng, vì chuyện được mời xuống văn phòng thường có kết quả ngoài ý muốn của kẻ bị mời!

Quả là không may thật! Không hiểu sao lá thư tình đầm đầu thơm của tôi lại lọt vào tay Mẹ nàng và bà đã mang nó đến trường, trình bày với Thầy Giám Thị để tìm cách ngăn trở tình tôi với nàng! Nhìn lá thư nằm chính ỳnh trên bàn, trước mặt Thầy Giám Thị, và dưới hàng chữ "Người yêu em say đắm" là tên cúng cơm của tôi, tôi chỉ còn nước thú nhận! Nếu tôi ký tên ngoằn ngoèo trên lá thư thì ... cũng còn lâu họ mới biết tôi là tác giả! Tôi đâm ra hối hận là trong một phút nghi ngờ lòng tốt của bạn mà ra nông nổi này! Mẹ nàng và Thầy Giám Thị yêu cầu tôi làm một tờ cam kết hứa từ nay không được yêu nàng nữa! Nếu tôi không đồng ý thì Bố Mẹ tôi sẽ được thông báo chuyện này. Tới nước này, tôi hết cách chọn lựa, đành gạt lệ làm theo. Tờ cam kết có nội dung như sau:

"Tôi ký tên dưới đây là Âu Dương Phong, là con của Ông Bà Âu Dương Bão. Trong thời gian qua, tôi đã âm thầm yêu cô Bấy Lệ(vì chuyện có thật, nên tôi phải đổi tên nàng, kéo bị kiện thì phiền lắm), và đã làm cô chia trí trong việc ăn học. Nay tôi xin tự ý rút lui, chịu làm người tình cô đơn để cô Bấy Lệ yên tâm học hành. Nếu từ rầy tôi tái phạm, xin nhà trường cứ thẳng tay trừ 10 điểm hạnh kiểm của tôi.

ký tên
Âu Dương Phong"

Và như một án lệnh, tờ cam kết này đã chấm hết mối tình đầu của tôi! Từ đó, khi yêu ai tôi chỉ nói bằng miê.ng. Không dám viết lên giấy trắng mực đen nữa, vì sợ sau này, vận xui đưa đẩy mà đi đến chỗ chịu thiệt thòi thì ... phiền lắm !

Hồi nhỏ, tui mê nghe Vọng cổ dễ sợ. Má tui kể là khi mang thai tui, tự nhiên, Bà thích nghe Vọng cổ. Tía tui thấy vậy mới đem đĩa nhà mấy chục cuốn băng Vọng cổ cho Má tui nghe ngày đêm. Ngộ thiệt, hồi nào tới giờ tui chỉ nghe bà bầu thích ăn chua hay một món ăn gì đó, chứ mấy ai thèm nghe Vọng cổ như Má tui. Bởi vậy, khi tui sinh ra thì đã ghiền nghe Vọng cổ!

Tía Má tui có hơn chục đứa con. Tui là đứa con út, lại là con trai duy nhất, nên cả nhà cưng tui hết biết. Mấy ngày đầu, sau khi tui ra đời, hồng ai biết là tui ghiền nghe Vọng cổ hết trơn. Bởi vậy, mỗi khi ru tui ngủ, mọi người phải thay phiên nhau ẵm bồng, làm đủ trò thì tui mới chịu ngủ. Thiệt là mệt hết sức. Cho tới ngày kia, khi chị Tám tui ru tui ngủ thì cả nhà phát giác ra là tui ghiền nghe Vọng cổ.

Số là, khi chị Tám tui bắt đầu ru tui ngủ bằng câu: "Em khóc đi em. Khóc nữa đi em. Khóc để rồi quên một chuyện tình ..." mần tui buồn muốn chết. Tôi ré lên khóc om xòm. Thấy vậy, chị Tám tui hát lớn hơn. Bà càng hát, tui càng khóc dữ! Má tui đang nấu cơm dưới bếp, nghe tui khóc dữ thần vậy, nóng ruột chạy lên xem chừng. Chị Tám tui hồng hay Má tui tới, cứ tiếp tục trở giọng oanh vàng: "... còn biết tìm ai để mà giận hờn, đêm này gặp nhau lần cuối". Chừng Má tui lên tiếng:

- Mèn ơi, nó khóc rùm trời mà mày còn "Khóc nữa đi em , Khóc nữa đi em." Thiệt, tao hết biết à nhen !"

Chị Tám tui bèn đổi sang Vọng Cổ cái xoẹt:

- "Trời ơi ... bởi sa cơ giữa chiến trường thọ tiễn ... nên Võ Đông Sơ đành chia tay dźnh dźĩnh Bạch Thu Hà."

Gionq chị Tám tui cao vút, lanh lảnh trong không gian. Chừng khi chị Tám tui xuống câu, tui chịu hết

biết bèn ngủ khò. Má tui thấy vậy, mới nói: " Thằng này ngộ nhen, Tân nhạc hổng chịu mà Vọng cổ thì bắt dzữ." Từ đó, việc ru tui ngủ được giao hẳn cho chị Tám tui.

Vài năm sau, chị Tám tui hổng chịu hát Vọng cổ nữa. Bà đổi qua Tân Nhạc cái xoẹt. Hổng hiểu là trời cho bà cái khiếu hát, hay tại bà nghe ra-dô nhiều nên giọng ca của bà nghe cũng được lắm. Hổng phải là chị em với nhau mà tui khen bà à nhen. Mấy thằng cha hàng xóm bằng cỡ tuổi bà, thỉnh thoảng có dịp đến gần tui, đều nói như thế. "Mèn ơi, ba cái vụ "xuyên qua sườn" này tui rành sáu câu: Mấy thằng chả muốn mượn tui để chuyển lời khen đến chị Tám tui. Còn khuya tui mới mắc lừa mấy thằng chả. Nhờ người ta mà hổng có gì qua lại thì coi hổng đáng. Đến tết Congo tui mới làm không công cho mấy chả."

Mà thiệt nhen, chị Tám tui hát hổng chê vào đâu được. Nhớ độ nào, anh Tư Duột, nhà ở xóm trên, xách cây đàn qua nhà tui nhân ngày đám hỏi của chị Hai tui, để đờn ca cho vui. Anh Tư Duột chơi đàn hay thiệt nhưng giọng hát của anh thì dở thấy mồ. Bởi dzậy, anh mới ca hai bài mà bà con buồn ngủ muốn chết. May mà có chị Tám tui thể chỗ liền sau đó. Khi bà lên giọng hát, bà con ngồi im re thưởng thức. Bà hát hổng thua mấy cô Ca Sĩ trên đài nhen. Bà con cô bác dự tiệc yêu cầu chị Tám tui hát liền liền. Bữa đó, bà hát một hơi mấy chục bài mà hổng thấy mệt. Tui phục chị Tám tui quá xá!

Mọi người trong gia đình tui đều có tên Tây hết trơn; Như chi Hai tui tên Jacqueline, chị Tám tui là Anna, còn tui là George. Dzậy mà hổng có ai chịu gọi cho đúng. Họ gọi chi Hai tui là Chắc, chị Hai Chắc (Cà Đao), Chị Tám tui, họ gọi là Tám La (chắc tại giọng bà nghe lạnh lạnh thấy ớn). Còn tui, họ gọi tui là Dzọt, Út Dzọt! Lúc nhỏ, nghe họ gọi vậy thấy ngộ ngộ nên tui hổng thấy phiền hà gì hết trơn. Khi tui đến tuổi xỏ sữa, bế tiếng thì tui thấy mệt hết sức mỗi khi bị gọi như vậy trong đám đông. Nhất là có đàn bà con gái ở trông !

Dạo đó, trong lớp tui, có con nhỏ học chung mê tui hết sức. Nó là con thứ bảy trong nhà, tên là Lệ, nên được gọi là Bảy Lệ! Nói nào ngay, nó mê tui chỉ được mấy ngày đầu. Chừng khi biết tên tui là Út Dzọt thì nó ... dzọt lệ! Sau này, mấy chục năm sau, "hai mái đầu xanh đều bạc", gặp nhau ngoài chợ trời, tui hỏi " Sao hồi đó mần chi mà dzọt dữ vậy?" Cô Bảy Lệ ngày xưa, nay đã thành bà ngoại, cười duyên nói rằng:

- Mèn ơi, anh tên "Dzọt" còn tui tên "Lệ", nếu thành vợ thành chồng, thiên hạ ghép tên anh với tên tui lại thì nghe hổng xong! Gì mà ... Dzọt ... Lệ!

Tui nhớ lúc cô Bảy Lệ nghỉ chơi tui ra, tui buồn mất mấy ngày lặn. Ở lớp học, tui hổng thèm nói chuyện với ai. Dìa tới nhà, Tía Má tui hỏi tới tui mới trả lời. Đêm đầu tiên, khi cô Bảy Lệ hổng nói lời nào, " dù một lời làm tan nát lòng nhau", mà quấy gánh ra đi, tui muốn khóc hết sức. Cả đêm tui ngủ hổng vô. Tới gần sáng, tui ngồi dậy viết thư cho cố. Trước khi bỏ lá thư tình vào phong bì, tui lén lấy chai Dầu Dừa của chị Tám tui rồi vẩy tùm lum lên lá thư cho nó thơm. Vậy mà cô Bảy Lệ nhận thư tui đã mấy ngày, mà hổng thèm hồi âm. Chiều chiều, tui thư thẩn ngoài sân mình ên, nhìn trái Sầu Riêng to đùng trĩu nặng mà tưởng chừng như tâm sự của mình sắp rụng rơi. Buồn nhất là khi đêm về, nằm nghe tiếng ai hát từ chiếc Ra-dô của nhà hàng xóm vọng sang mà thêm đứt ruột.

"Sao chưa thấy hồi âm
Thư gửi đi hổng rầy
Đợi hồi âm hổng thấy "

Cũng ngộ ta ơi, không hiểu tại sao mấy người thất tình lại ham nghe những bản nhạc day dứt, buồn não ruột hơn ai hết. Tui lúc đó còn nhỏ, "chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì", nên nghe chưa hết bài đã ngủ khò. Mà ngộ nhen, tui buồn như vậy mà cả nhà hổng ai biết hết trơn. Tuần lễ sau, Chị Tám tui phát hiện ra chai Dầu Dừa với đi quá nửa, mới hỏi gặng tui. Tui thiệt tình khai ra hết. Chị Tám tui cười quá chừng, rồi la tui còn con nít con nôi mà mần chuyện người lớn chi cho khổ! Chị Tám tui còn khuyên :

"Đừng sầu đừng trách nếu ai hững hờ
Ai đã lạnh lòng ai có giận hờn
Tình yêu mong manh tựa khói ..."

Rồi chi Tám tui thông báo cho cả nhà hay về việc tui bi cô Bảy Lệ cho ra rìa! Má tui hổng la rầy tui một

câu. Chiều hôm đó, Má tui nấu nồi canh chua, thêm tộ cá kho để tui ăn giải sầu.

Nói thiệt, tui nhớ cô Bấy Lẹ quá chừng. Tui nhớ nụ cười vàng ròn của cô, nhớ cổ có đôi mắt lé kim nhìn duyên thấy mỡ. Đã có lần, tui muốn dzọt lên Sài Gòn để thăm chừng cổ, xem cổ dạo này ra sao mà tui hông đủ tiền đi xe đò nên phải bỏ ý định đó. Người ta nói : Nghèo và Tình hông thể đi đôi với nhau! Thiệt là đúng nhen !

Một tháng sau, từ khi cô Bấy Lẹ theo gia đình dọn lên Sài Gòn thì cả nhà tui đều buồn như nhau. Hổng có gì, chỉ tại Má tui cứ "Canh chua cá kho tộ" mãi tới. Mèn ơi, Bào Ngư Vi Cá ăn cả tháng cũng ớn tới tận cần cổ, nói chi "Canh chua cá kho tộ" mà được mấy hơi!.

Tui buồn cô Bấy Lẹ hơn một tháng rưỡi thì tự nhiên tui hết buồn! Cũng nhờ tiếng hát ớn lạnh của chị Tám tui thôi. Số là một hôm, chị Tám tui hông biết học được một bài hát ở đâu mà ca hoài sáng đêm. Đang rầu thúi ruột, nghe chị Tám tui ca, tui cũng phải phì cười. Bài ca đó bắt đầu bằng những câu đút ruột như sau:

"Đang lúc nửa đêm tui đánh mất người yêu
Có ai tìm thấy nhớ mang xin trả dùm ... "

Ý mèn ơi, tiền bạc, vòng vàng mà đánh rớt ngoài đường, mấy ai lượm được mà lại mang trả cho khổ chủ? Trừ phi người lượm được là người nhà của kẻ đánh rơi! Còn nữa nhen, "người yêu" chứ nào phải là tiền bạc để trong túi áo túi quần đâu mà đánh rớt được. Mà ta nói, thằng cha trong bài nhạc nghèo là phải gỏi. Đến người yêu của chà, thân xác to lớn cồng kềnh, mà còn đánh mất nói chi tới tiền bạc nhỏ nhặt.

Chị Tám tui thấy tui cười, mới nạt:

- Út Dzọt, đừng làm tao mất hứng nhen!

- Thôi đi Tám ơi, tui mà lượm được người yêu của thằng cha trong bài hát, có cho tui vàng tui cũng hông thèm rinh lại trả. Ngu sao làm vậy, phải hông Tám?